

Πενήντα χρόνια μετά τις 24.7.1974: Ποιος φοβάται τη μεταπολίτευση;

Κώστας Παπαδάκης

Η λέξη «μεταπολίτευση» προφέρεται και γράφεται με μεγάλη πολιτική απαξία από τους κονδυλοφόρους και τους εκφωνητές των Μ.Μ.Ε. της άρχουσας τάξης. Ο λόγος για τον οποίο την μισούν είναι γιατί είναι συνδεδεμένη με μία περίοδο κατακτήσεων της εργατικής τάξης και του λαού, τόσο στο επίπεδο της οικονομικής βάσης (μισθοί, συντάξεις, υλικοί όροι ζωής), όσο και στο επίπεδο του εποικοδομήματος (δικαιώματα, ελευθερίες). Και επειδή εύχονται και προσπαθούν για την κατάργηση και την συρρίκνωση τους εδώ και χρόνια, επιδιώκουν να επιμηκύνουν όσο το δυνατόν περισσότερο τα χρονικά και ιστορικά όρια της περιόδου αυτής, για να δίνουν επικοινωνιακά την εντύπωση ότι πρόκειται για μια μακρά περίοδο κατακτήσεων του “λαϊκισμού”, η οποία διαρκεί ακόμα και θα πρέπει να αντιστραφεί.

Πολλαπλή διχογνωμία εμφανίζεται στους ιστορικούς, στους διανοούμενους και στους πολιτικούς οι οποίοι προσπαθούν να οριοθετήσουν χρονικά την μεταπολίτευση. Όμως καμία χρονική οριοθέτηση δεν μπορεί να είναι ακριβής και συγκεκριμένη αν αυτός που την επιχειρεί δεν έχει συγκεκριμένη άποψη και πεποίθηση για το πολιτικό περιεχόμενο της ιστορικής αυτής περιόδου. Αν κανείς ξεκαθαρίσει λοιπόν τι ήταν η περίοδος της μεταπολίτευσης, πρώτα και κύρια πολιτικά, είναι εύκολο να οριοθετήσει την αρχή και το

τέλος της.

Σίγουρα πάντως δεν είναι ολόκληρη η περίοδος των πενήντα ετών από την πτώση της δικτατορίας, αλλά μόνο ένα μέρος της (1974 - 1995), όπως παρακάτω θα δούμε. Όπως προκύπτει και από τον ίδιο τον τίτλο της, πρόκειται για μια μεταβατική ιστορική περίοδο από ένα καθεστώς σε ένα άλλο. Ως ιστορική περίοδος όμως, δεν εξαντλείται μόνο στην κατάρρευση της στρατιωτικής δικτατορίας και την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας, αλλά εκτείνεται στην με μεγάλη καθυστέρηση πολύ γρήγορη κατάκτηση όρων επιβίωσης, δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού, των εργαζόμενων, των φοιτητών και των συμμάχων τους απέναντι στις δυνάμεις της άρχουσας τάξης, της εξουσίας, του παρακράτους και κάθε είδους πολιτικού κατεστημένου. Και η διάρκειά της οριοθετείται και από τη διεθνή συγκυρία και από την εξέλιξη των κοινωνικών αγώνων.

Η περίοδος που ακολούθησε το καλοκαίρι του 1974 και διήρκεσε κάτι παραπάνω από μια εικοσαετία έμελλε να είναι μία περίοδος σωρευτικής αποκατάστασης και κατάκτησης μεγάλων και δομικών βημάτων στην ελληνική κοινωνία, που με μεγάλη καθυστέρηση τα πραγματοποιούσε, έχοντας πίσω της πολλές δεκαετίες πολιτικών απαγορεύσεων, καθυστερήσεων, στρεβλώσεων και διαφόρων μορφών αυταρχικών εξουσιών. Η Ελλάδα άλλαξε γιατί υπήρξαν τομές που, αν και έγιναν αμέσως, απότομα θα έλεγε κανείς, φαίνεται ότι διαρκούν για πάντα :

1) Δεν επιχειρήθηκε ποτέ από το 1974 πραξικόπημα και στρατιωτική δικτατορία στην Ελλάδα. Οι μία - δύο απόπειρες πραξικοπημάτων τα αμέσως επόμενα χρόνια της μεταπολίτευσης δεν συγκαταλέγονται σοβαρά ούτε στο πεδίο της εξαίρεσης για να καταγραφούν στην Ιστορία.

2) Ο στρατός έπαυσε να αναμειγνύεται στην πολιτική και εξέλιπε ένα σοβαρό κέντρο εξουσίας του παρακράτους.

3) Η Ελλάδα πέρασε πενήντα χρόνια χωρίς να εμπλακεί άμεσα σε πολεμική σύρραξη, για πρώτη φορά στην ιστορία της, με γειτονικές ή άλλες χώρες, χωρίς φυσικά να παραβλέπονται ούτε τα “θερμά επεισόδια” με την Τουρκία, ούτε η ελληνική συμμετοχή σε διεθνείς πολέμους (Σερβία, Μέση Ανατολή, Ουκρανία).

4) Καταργήθηκε οριστικά η βασιλευομένη δημοκρατία και καθιερώθηκε η προεδρευόμενη. Άλλο ένα κέντρο εξουσίας εξέλιπε. Δεν τέθηκε ποτέ θέμα επαναφοράς.

5) Νομιμοποιήθηκε το Κ.Κ.Ε. και η Αριστερά (κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική) σε όλες τις εκδοχές της και αφέθηκε να δοκιμάσει την πολιτική της επιρροή στην εργατική τάξη και τις κοινωνικές μάζες. Ποτέ δεν υπήρξε πενήντάχρονη περίοδος συνεχούς νομιμότητάς της. Και αποκλείστηκε κάθε ιδέα για συνταγματική έγκριση θέσης κομμάτων εκτός νόμου, που αντέχει ακόμα και παρά την περίπτωση της εγκληματικής οργάνωσης «Χρυσή Αυγή».

6) Αναγνωρίστηκε η Εθνική Αντίσταση, επαναπατρίστηκαν οι πολιτικοί πρόσφυγες, δόθηκαν συντάξεις.

7) Καθιερώθηκε νομικά η ισότητα των γυναικών, θεσπίστηκε το νέο Οικογενειακό Δίκαιο, σημαντικότερα σημεία του οποίου ήταν η καθιέρωση του πολιτικού γάμου, η αποποινικοποίηση της μοιχείας και η πρόβλεψη για την συμμετοχή της συζύγου στα αποκτήματα.

8) Θεσπίστηκε η ψήφος στα 18 και ο μαθητικός συνδικαλισμός, καταργήθηκε η μαθητική ποδιά, θεσπίστηκε το μονοτονικό σύστημα και καθιερώθηκε η δημοτική στην θέση της καθαρεύουσας.

9) Η λογοκρισία στον πολιτισμό και τον τύπο καταργήθηκε. Το ίδιο και κάθε περιορισμός στις πολιτικές δραστηριότητες. Οι χαφιέδες άρχισαν να ντρέπονται να κυκλοφορούν.

Σε επίπεδο οικονομικών και κοινωνικών κατακτήσεων στα χρόνια της μεταπολίτευσης, κρατικοποιήθηκαν σωρεία μεγάλων επιχειρήσεων και εταιρειών και τέθηκαν σε λειτουργία υπό δημόσιο, έστω και όχι εργατικό, έλεγχο, αυξήθηκαν επανειλημμένα μισθοί και μεροκάματα ως αποτέλεσμα των μαζικών εργατικών αγώνων που ξέσπασαν αμέσως μετά την μεταπολίτευση και καθιερώθηκαν η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή και ο κοινωνικός μισθός και το Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Όλη αυτή η κοσμογονία, της οποίας ενδεικτικά και μόνο είναι τα σημεία τα οποία παρατέθηκαν παραπάνω, που έλαβε χώρα και σχεδόν ολοκληρώθηκε και εξαντλήθηκε στα πρώτα δέκα χρόνια της μεταπολίτευσης, ιδίως στα πρώτα χρόνια του ΠΑ.ΣΟ.Κ., συμπυκνώνει υπερώριμες ανάγκες κατακτήσεων που σοβούσαν ολόκληρες τις προηγούμενες δεκαετίες, αλλά το μετεμφυλιακό αλλά και προεμφυλιακό κράτος της Δεξιάς και, πριν από αυτήν, των Βενιζελικών και των Λαϊκών, του παλατιού και του στρατού και, τέλος, η δικτατορία, δεν επέτρεψαν να πραγματοποιηθούν. Η Ελληνική κοινωνία αποκτούσε κοινωνικό κράτος, δικαιώματα και ελευθερίες με υστέρηση πολλών δεκαετιών από τις άλλες καπιταλιστικές

χώρες. Το δυστύχημα ήταν ότι άρχισε να τις κατακτά όταν ο κεϋνσιανισμός είχε αρχίσει να υποχωρεί σε Αμερική και Ευρώπη ήδη από τις αρχές της δεκαετίας 1980 και να επικρατεί ο νεοφιλελευθερισμός ως σύστημα καπιταλιστικής διαχείρισης, με αποτέλεσμα να μην διατηρηθούν για πολλές δεκαετίες.

Κορυφαίος πρωταγωνιστής της μεταπολίτευσης υπήρξε ο δημιουργός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ανδρέας Παπανδρέου, αφού μπόρεσε να συνθέσει τον ριζοσπαστισμό των μεσοστρωμάτων με την παράδοση της Αριστεράς αποστασιοποιημένη από το σοβιετικό μοντέλο και την ανάγκη εκδημοκρατισμού της ελληνικής κοινωνίας και με την μοναδική ικανότητα του ιδρυτή και ηγέτη του μέσα σε ελάχιστα χρόνια κατόρθωσε να συγκροτήσει ένα πλειοψηφικό ρεύμα στην κοινωνία και στο κίνημα και να μπορέσει να κατακτήσει όχι απλά την κυβέρνηση, αλλά πραγματικά την εξουσία. Διότι δεν υποτίμησε καθόλου τους μηχανισμούς της γραφειοκρατίας που εμποδίζουν την άσκηση εξουσίας ακόμα και σε αυτούς που κυβερνούν (η περίπτωση ΣΥ.ΡΙΖ.Α. – ΑΝ.ΕΛΛ. είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα) και δημιούργησε μηχανισμούς σε δημόσιο και ΟΤΑ οι οποίοι εξακολουθούν να επιβιώνουν πολλά χρόνια μετά την κατάρρευση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ως κόμματος εξουσίας. Και χάρις σε αυτούς επιβιώνει και το ίδιο το ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Η πολιτική του ΠΑ.ΣΟ.Κ. άλλαξε το 1985, όταν θέσπισε το σταθεροποιητικό πρόγραμμα, που ήταν μία αντιστροφή της προηγούμενης οικονομικής του πολιτικής, μια πολιτική πρωτόγνωρης για τον χώρο αυτόν λιτότητας σε μισθούς και συντάξεις, απαγόρευσης αυξήσεων κλπ. Αλλά η επικράτησή της δεν ήταν αδιαφιλονίκητη, ούτε άμεση, ούτε καθολική. Η πολιτική αυτή, που υπαγορευόταν από την αστική τάξη, δημιούργησε σοβαρό εσωτερικό κλυδωνισμό και ρήγμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. με την εργατική τάξη που εκφράστηκε και οργανωτικά και στην Π.Α.Σ.Κ.Ε. και στη Γ.Σ.Ε.Ε. και διέσπασε για πρώτη φορά τον δεσμό των “δημοκρατικών δυνάμεων”, με αποτέλεσμα στις Δημοτικές Εκλογές 1986 οι ψηφοφόροι της αριστεράς για πρώτη φορά να μην ψηφίσουν στον 2ο γύρο τους υποψηφίους του ΠΑΣΟΚ και να νικήσει η Νέα Δημοκρατία. Λίγα χρόνια μετά φτάσαμε στη συγκυβέρνηση Ν.Δ. – Συνασπισμού (Ε.ΑΡ. και Κ.Κ.Ε.) το 1989.

Ίσως θα ήταν πολύ συντομότερη η μετάλλαξη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και η επικράτηση του νεοφιλελεύθερου προγράμματος Σημίτη, αν δεν μεσολαβούσε το σκάνδαλο Κοσκωτά. Αυτό δημιουργήθηκε από την προσπάθεια του Ανδρέα Παπανδρέου να δημιουργήσει στην Ελλάδα ένα σύστημα μέσων ενημέρωσης φιλικών προς αυτόν, με την οικονομική στήριξη ενός «τραπεζίτη» που όμως αντλούσε λεφτά από τις Δ.Ε.Κ.Ο. για να δημιουργήσει κεφάλαιο και να ιδρύσει την οικονομική του αυτοκρατορία. Η στοίχιση του “Συνασπισμού Αριστεράς και της Προόδου” (ΚΚΕ, ΚΚΕ Εσωτερικού) με την δημιουργία το 1989 της κυβέρνησης Τζανετάκη

με τη Νέα Δημοκρατία στο όνομα της κάθαρσης επανέφερε τον Ανδρέα Παπανδρέου στην κινηματική επίκληση των αντιδεξιών δυνάμεων, και τον οδήγησε στην αναστολή της λιτότητας με το «Τσοβόλα, δώσ' τα όλα» και την επιτυχημένη τελικά προσπάθεια αναδημιουργίας της πώσης μεταξύ ΠΑ.ΣΟ.Κ. και Ν.Δ. Αποτέλεσμα ήταν η συσπείρωση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και η σταδιακή πτώση του Συνασπισμού, αν και στις δημοτικές εκλογές 1990 έκανε στροφή 180 μοιρών και επανήλθε σε πλήρη συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ από τον πρώτο γύρο. Και με επιτυχημένα εκλογικά αποτελέσματα. Η πολιτική επέβαλε τους όρους της στην οικονομία, με αποτέλεσμα η συγκυρία μετά το 1986 να ξαναγυρίσει στην προηγούμενη και η μεταπολίτευση να παραταθεί για μια δεκαετία σχεδόν ακόμα.

Η τριετία της κυβέρνησης Κωνσταντίνου Μητσοτάκη (1990-1993) ήταν μια περίοδος, όπως και οι προηγούμενες της μεταπολίτευσης σκληρών κοινωνικών αγώνων κύρια ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, με εμβληματική την περίπτωση της Ε.Α.Σ, στους οποίους το ΠΑΣΟΚ αναγκάστηκε να συμμετάσχει και χάρις σε αυτούς μπόρεσε να ξανακινήσει τη Ν.Δ. το 1993. Και όταν επανήλθε στην κυβέρνηση ικανοποίησε τα αιτήματα των απεργών και αγωνιζόμενων και οι συγκοινωνίες έμειναν κρατικές, όπως και οι Δ.Ε.Κ.Ο. Ενώ το 1994 καταγράφεται ο τελευταίος προοδευτικός νόμος - κατάκτηση της μεταπολίτευσης, που είναι ο "νόμος Πεπονή" για το Α.Σ.Ε.Π. και τον τρόπο διορισμού στο Δημόσιο.

Οι αρχές της δεκαετίας 1990 είναι εκείνη η χρονική περίοδος που στο επίπεδο της διεθνούς συγκυρίας χαρακτηρίζεται από την διάλυση της Ε.Σ.Σ.Δ και την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού και την ανάδειξη της "Νέας Τάξης Πραγμάτων", το ενιαίο και τυπικά πλέον σύστημα κοινωνικών σχέσεων σε Δύση και Ανατολή, το «ΤΙΝΑ», για το οποίο πολλοί ανόητοι προφήτευαν το τέλος της ιστορίας και της εργατικής τάξης και φυσικά, την υπερίσχυση του καπιταλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο, ο οποίος, απαλλαγμένος από το αντίπαλο δέος του υπαρκτού σοσιαλισμού, επιδίδεται στην κατάκτηση των αγορών μέσα από την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και γενικεύει την χρηματιστική του εξάπλωση.

Αναγκαστικά αλλάζουν και οι διεθνείς αναφορές των ελληνικών πολιτικών δυνάμεων, ενώ στην αριστερά της πτώσης του υπαρκτού, το Κ.Κ.Ε. του Περισσού ορφανό πολιτικά πια, αλλά με πλούσια πολιτική κληρονομιά από την ιστορία του κερδίζει με οριακή επιτυχία τη μάχη της επιβίωσης το 1991 και προχωρεί αυτόνομα στο μέλλον της ιστορίας με τα χαρακτηριστικά που γνωρίζουμε σήμερα.

Ενώ στην Ελλάδα, που μπαίνει στη συνθήκη του Μάαστριχτ (1992) και στοχοθετεί την ένταξη στη νομισματική ενοποίηση με το ευρώ, την ίδια χρονική περίοδο (μέσα δεκαετίας 1990), αποχωρούν οι δύο βασικοί πολιτικοί πρωταγωνιστές της Μεταπολίτευσης

(Κωνσταντίνος Καραμανλής και Ανδρέας Παπανδρέου), που τα επόμενα χρόνια φεύγουν και από την ζωή. Αλλά και ο τρίτος πρωταγωνιστής Κων. Μητσοτάκης, που μετά την ήττα του 1993 αποχωρεί από την ηγεσία της Ν.Δ.

Έτσι, μέσα από αυτές τις μεγάλες αλλαγές διεθνούς και ελληνικής συγκυρίας και την αποχώρηση των πρωταγωνιστών της ο ιστορικός κύκλος της μεταπολίτευσης ολοκληρώνεται στα μέσα της δεκαετίας του 1990.

Τότε πλέον είναι που διαμορφώνεται μία νέα ιστορική και πολιτική περίοδος με διαφορετικά χαρακτηριστικά, ένα κοινωνικοπολιτικό σκηνικό με νέες αναφορές και πολλές υποσχέσεις για μικροαστικοποίηση και εύκολο πλουτισμό (Χρηματιστήριο κλπ), τα πρώτα κύματα μαζικής μετανάστευσης στην Ελλάδα που μετατρέπεται σε χώρα νοικοκυραίων εργοδοτών και την εμφάνιση του κοινωνικοπολιτικού ρατσισμού, νέα πρόσωπα στην πολιτική ζωή και νέοι προσανατολισμοί στα κόμματα εξουσίας, ιδίως στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. που πλέον μιλούν αποκάλυπτα στο όνομα της διαχείρισης των γενικών συμφερόντων και όχι στο όνομα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Και με την αστική τάξη να εμπιστεύεται εμφανέστατα το πρόταγμα του “εκσυγχρονισμού” περισσότερο στον εμπνευστή του σταθεροποιητικού προγράμματος Κωνσταντίνο Σημίτη από ότι στους διαδόχους του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, μέχρι που ο Κωνσταντίνος Σημίτης πλέον, ύστερα από δύο τετραετίες διακυβέρνησης, το 2004, παραδίδει την εξουσία στον Κώστα Καραμανλή και το δαχτυλίδι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στον Γιώργο Παπανδρέου. Τότε είναι η περίοδος της νέας “Μεγάλης Ιδέας», των Ολυμπιακών Αγώνων, του Euro και της Eurovision, που ο κόσμος δεν λείει να παύσει να βαυκαλίζεται, παρά τα στραπάτσα που έχει φάει στο Χρηματιστήριο λίγα χρόνια πριν. Η πολιτική έχει γίνει πια κρατική διαχείριση αντί για τη μεταπολιτευτική πραγμάτωση ιδεολογίας. Παράλληλα, μετά τις 11.09.2001, ένας κύκλος τρομοϋστερίας και νομοθετικού αυταρχισμού έχει αρχίσει σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα συνδέθηκε με την σύλληψη και εξάρθρωση της 17Ν. Μαζί και η ισλαμοφοβία και ο ρατσισμός σε Ευρώπη και Αμερική. Σιγά - σιγά το μπλοκ εξουσίας συγκροτεί ιδεολογικοπολιτικά και επιχειρεί μία συστηματική προσπάθεια κατάργησης των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δημοκρατικών δικαιωμάτων η οποία εξακολουθεί να ξεδιπλώνεται μέχρι τις μέρες μας. Ακολουθεί πολύ αργότερα η κρίση των μνημονίων και όλα όσα επακολούθησαν, ωστόσο η μεταπολίτευση είναι πλέον πίσω μας μακριά, αφού, όπως προανέφερα, κλείνει στα μέσα της δεκαετίας 1990.

Τα σταθερά θεσμικά σημεία της μεταπολίτευσης που παραμένουν κατακτημένα αποδεικνύεται ότι αποτελούν πεδία ώριμων τομών αστικού εκσυγχρονισμού που δεν έγιναν συγκυριακά, όπως εκείνες οι εργατικές κατακτήσεις σε βάση και εποικοδόμημα, που η μία μετά την άλλη σήμερα κατεδαφίζονται. Ωστόσο διεκδικήθηκαν πολλές δεκαετίες πριν από το

κίνημα, εντάσσονται αναμφισβήτητα στις κατακτήσεις του και συνέβαλαν στην διεκδίκηση του κοινωνικού μετασχηματισμού υπό ευνοϊκότερες προϋποθέσεις.

Αυτό που κρατάμε για πάντα ζωντανό, ιδίως όσοι ζήσαμε τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, είναι η απελευθέρωση των αγώνων, το ξύπνημα μιας κοινωνίας ύστερα από δεκαετίες νάρκης, η πολιτικοποίηση, το μαζικό ενδιαφέρον για τα κοινά και η απαξίωση της ιδιώτευσης. Τα αντίθετα από όσα ισχύουν σήμερα δηλαδή. Είναι ο θρύλος του Πολυτεχνείου που κρατάει ακόμα ζωντανή την αντιιμπεριαλιστική και αντιφασιστική συνείδηση στη χώρα μας και η πορεία στην πρεσβεία των Η.Π.Α., αυτή που την πληρώσαμε με δύο νεκρούς τον Νοέμβρη του 1980, αλλά την κατακτήσαμε για πάντα, που διατηρεί άσβεστη την αντιιμπεριαλιστική συνείδηση, όσο κι αν κάποιιοι σβήνουν τα αντιαμερικανικά συνθήματα με τις μονταζιέρες τους έξω από τις πύλες του Πολυτεχνείου (ΣΥ.ΡΙΖ.Α.) ή παραλείπουν τις Η.Π.Α. στις αναφορές τους γι' αυτούς που προκάλεσαν το απριλιανό πραξικόπημα (Κ.Κ.Ε.). Είναι το δίδαγμα ότι όταν ο λαός αγωνίζεται, νικά, και όταν κοιτάει γύρω του τους άλλους λαούς που αγωνίζονται, εμπνέεται.

Και είναι κρίμα που ένας άλλος μεγάλος και συλλογικός πρωταγωνιστής από τα κάτω της μεταπολίτευσης, η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, παρά τη σταθερή και διαχρονική παρουσία της σε συνδικάτα, κοινωνικούς και δημοκρατικούς αγώνες δεν μπόρεσε να μετατρέψει την αντοχή της στο δρόμο σε αξιόλογη πολιτική αντικαπιταλιστική εκπροσώπηση εξαιτίας του κατακερματισμού, του υποκειμενισμού και εν τέλει της ανυπέβλητης ανεπάρκειας αυτών που την διαχειρίζονται. Με αποτέλεσμα ο πρωταγωνιστής των κοινωνικών αγώνων να καθλώνεται σε ρόλο ασήμαντου κομπάρσου στην κεντρική πολιτική σκηνή, ανίκανος να μεταβάλει τους συσχετισμούς.

Απέναντι στον εφιάλτη των τελευταίων δεκαετιών, το όνειρο της μεταπολίτευσης είναι ακόμα ζωντανό και αποδεικνύεται από τον εφιάλτη μέσα από τον οποίο την ζουν ακόμα οι εχθροί των κοινωνικών κατακτήσεων και εξορκίζουν καθημερινά τη μεταπολίτευση από μικρόφωνα και πληκτρολόγια.

Απέναντι στην βαρβαρότητα της παγκοσμιοποιημένης ολοκληρωτικής καπιταλιστικής αντεπίθεσης στην Ελλάδα και όχι μόνο, στις πολεμικές απειλές και στην κοινωνική εξόντωση που μας επιφυλάσσουν, η ελληνική κοινωνία με την εργατική τάξη μπροστά οφείλει να αντιτάξει επιτέλους μια νέα “μεταπολίτευση”.

Αθήνα, 22.7.2024
Κώστας Παπαδάκης